

בס"ד. משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשמ"ח.

א. בשבת זו מודגש ענין השמחה מצד כריכ ענינים: לכל לראש — מצד קביעותה בימי החודש — בי"ד אלול, שלוש יום לפני חג הסוכות, שבו מתחילים לדרוש כהלכות החג, ומכיון שענינו המיוחד של חג הסוכות לגבי שאר הימים טובים ה"ע השמחה [דאף שכל הימים טובים נקראים, מועדים לשמחה, מצד החיוב ד.ו.שמחת בחגך, מ"מ, בנוסח התפלה והקידוש (שקבעו אנשי כנסת הגדולה)] נקרא חג הסוכות דוקא, זמן שמחתנו] — מובן, שב, שואלין ודורשין בהלכות החג מי"ד אלול נכלל במיוחד ענין השמחה דחג הסוכות, זמן שמחתנו.

ב. ועוד ענין מיוחד של שמחה שני-תוסף בדורגו זה — בנוגע לערב שבת, י"ג אלול, ששלימותו ביום הש"ק, כמארז"ל¹¹, מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת:

ביום ועשיק י"ג אלול שנת תרנ"ז (כקביעות שנה זו) התקיימה חתונתי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנ"ז — הנשיא הוא הכל"ל¹², שכל עניני נשיאות של הנשיא שייכים לכל הדור, ועאכו"כ

- (1) נוסף על השמחה שבכל שבת — וביום שמחתכם אלו השבתות (ספרי בהעלותך י"ד, י"ז), אף שעיקר ענינו של שבת הוא תענוג, וקראת לשבת עונג (ישעי' נח, יג).
- (2) דכיון שחודש אלול לעולם חסר, הרי שלוש יום לפני סיו תשרי מתחילין בי"ד באלול.
- (3) ראה פסחים ו, א. ושי"ב. טשו"ע א"ח סחכ"ט ס"א, ובשו"ע אדה"ז שם: מ"ד באלול ואילך ידרשו הלכות החג.
- (4) פ' ראה טז, יד.
- (5) ברכות לג, א. וראה רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ד.
- (6) וגם בקרא מודגש ענין השמחה כחג הסוכות יותר מבשאר המועדים — כדאיתא במדרש (יליש אמור רמו חרנד בתחלתו). שלש שמחות כתיב בחג, משא"כ בעצרת, שמחה אחת, ובספס לא נתפרש ענין השמחה.
- (7) נוסף על השמחה בכל חודש אלול מצד הגילוי דמלך בשדה, כמשנת"ל בארוכה (קונטרס משיחות ש"פ שופטים).

- (8) מכילתא ופרשי יתרו יט, ה. תוד"ה פסיעה — תענית י"ד, סע"ב.
- (9) ראה בארוכה המשך שמח תשמח — סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.
- (10) שו"ע אדה"ז א"ח סימן טא ס"ב.
- (11) ע"ז ג, סע"א.
- (12) להעיר משיעור תומש דיום ששי פ' תצא — כי יקח איש אשה חדשה גר" (כד, ה), ענין הנישואין, וצ"ל ושימח את אשתו כל השנה.
- (13) שלשלת היחס ור"פ ממולדות בית רבני ב.היום יום" בתחילתו.
- (14) פרשי חוקת כא, כא.
- (15) ויתירה מזה — הנשיא הוא הכל"ל, שהמציאות ד.הכל"ל — כל אנשי הדור וכל פרטי עניניהם כו', היא — מציאותו של הנשיא.

בענין השמחה, כמודגש בשמה כפי שנקראת בפי בניי.

וענין נוסף בשנה זו — שנת הקהל, הקהל את העם האנשים והנשים והטף²⁰, אשר, גם הענין ד'הקהל' קשור עם שמחה²¹, כמודגש בחיוב השמחה דיו"ט "אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך"²², "להאכיל לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האומללים"²³, החיוב דהכנסת אורחים כו"²⁴, וכטבע האדם שבשעת השמחה משתף אחרים בשמחתו ורוצה שיהיו כולם שמחים²⁵.

ולכן, בעמדנו קרוב לסיומה וחזרתה של שנת תשמח, כשנותרו שבועיים בלבד בשנת תשמח²⁶ — יש לנצל כל רגע כדי לחטוף ולהוסיף עוד יותר בענין השמחה.

ועאכ"כ בצירוף כל העניינים האמורים — סיומה של שנת תשמח ותשמח, יום השבת י"ד אלול, שלושים יום לפני החג, ובסמיכות ממש למועד שמחת הנישואין דכ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא

ענין עיקרי ביותר בחיי הנשיא — ענין הנישואין.

והרי נישואין הו"ע של שמחה, עד לשלימות השמחה, כמודגש בברכת נישואין: "שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצירך בגן עדן מקדם".

ויש להוסיף, שבחתונת כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו (בי"ג אלול) התחיל כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע באמירת המשך המאמרים הידוע בשם "שמח תשמח"²⁷, שבו נתבאר בארוכה ובפרטיות תוכן הענין דשמחה, דשמחת נישואין, וביאור גדול מעלת השמחה שפורצת כל הגדרים וכו'.

והימים האלה נזכרים ונעשים²⁸ — שבכל שנה ושנה בייג אלול חוזר ונש-פע ענין השמחה דנישואי כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו ע"ד פעם הראשונה, ואדרבה — באופן ד'מעלין בקודש'²⁹, ובהדגשה יתירה כשיקביעות היא כנפעם הראשונה, שייג אלול חל ביום ועש"ק (ששלימותו ביום הש"ק, כנ"ל).

ג. והדגשה נוספת בענין השמחה מצד כללות השנה — שנת תשמ"ח, שסימנה תשמח (בעצמך) ותשמח (אחרים)³⁰, שנה שכולה צ"ל חדורה

16) נדפס בסה"מ תרנ"ו ע' קעג ואילך. — בהמשך זה נכללו כל המאמרים שנאמרו במשך שבעת ימי המשחה (מלבד ההתחלות והסיומים). ולהעיר שיש גם ה'דרוש חתונה' ד"ה והוא כחתן (שנאמר בחתונה זו — נדפס שם ע' קמח ואילך). אבל, אינו חלק מההמשך, אלא מאמר בפ"ע.
17) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בסי' תיקון שובבים. הובא ונח' בסי' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.
18) ברכות כח, א. ושי"ג.
19) ע"ד. שמח תשמח' דברכת נישואין — שמח בעצמך... ותשמח גם לרעים האהובים כו' (המשך שמח תשמח — שם ע' רסה).

20) וילך לא, יב.

21) להעיר שזמן החיוב דמצות. הקהל' הוא — כחג הסוכות, זמן שמחתנו.

22) רמב"ם הל' יו"ט פ"ו ה"ח. טושי"ע (ואדה"ו) א"ח סתקכ"ט ס"ב (ס"א).

23) ראה זח"ב פ"ב, ב. תרא ר"פ ח"י שרה. סידור (עם דא"ח) שער חג הסוכות רנ"ג, רע"ג. ובכ"מ.

24) ראה תו"א וסידור שם. וראה גם המשך שמח תשמח — שם ע' רכו.

25) להעיר ממארוז"ל. הכל הולך אחר החיתום (ברכות יב, א).

26) דאע"פ שגם בשנה הבעל"ט ימשך ענין השמחה, ואדרבה, כהציווי. מעלין בקודש' (ועאכ"כ ש.לא מו"דין) — מ"מ, לא יהי זה ענינה העיקרי דהשנה כולה.

וכזה מרומז שההדגשה בענין השמחה דשנת תשמח ותשמח, היא — שלימות השמחה בביאת משיח.

ועד"ז בנוגע לשמחת נישואין (י"ג אלול) — שהרי, שמחת נישואין דכא"א מישראל קשורה עם הגאולה, כמ"ש בברכת נישואין "מהרה"י. ישמע בערי יהודה ובהוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" (מהיעודים דהגאולה)³⁴, ועאכ"כ שמחת נישואין דנשיא הדור, שבה מודגש ביותר הקשר והשייכות לענין הנישואין זכילות בני עם הקב"ה, כדאיתא במדרש³⁵ "לימות המשיח יהיו נישואין"³⁶.

ענינו של משיח, מודעו של פרץ (אלה תולדות פרץ ג' וישי הוליד את דודי (רות בסופו), דוד מלכא משיחא), עלה הפורץ לפניהם" (מיכה ב, יג), שמבטל כל הגדרים, מזידות והגבלות כו'. וראה לקמן סי'.

33) ע"פ ירמ' לג, י"ד-יא.

34) ואולי י"ל שגיו כפי שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצירך בנן עדו מקדם" — ד.כשמחך" (ככ"ף הדמיון) הוא למעליהו, היינו, כאופן נעלה יותר מאשר שמחך יצירך בגו עדו מקדם, כי השלימות ע"י בני ובפרט — דלעתיל, היא כאופן נעלה יותר מהשלימות שבאתעזלע לחדו אצל אדה"ר לפני החטא.

35) שמור ספס"ז.

36) ובפרט שהנישואין היו ביום הששי ערב שיקי — כנגד אלף הששי (ראה רמב"ם בראשית ב, ג), שהוא ערב והכנה ליום השבת (ובפרט לאחרי חצות היום שמתחיל להאיר הגילוי דיום השבת (ראה שעה"כ ענין טבילת ע"ש ועד"ז)), ועד יום שכולו שבת ומנוחה להיי העולמים, ועד שבמנת ערב שבת אומרים המזמור "הודו לה' ג' יודו לה' חסדו ג"י, ארכעה שחיבים להודות — ד"ל, שכולל גם שבת והודי" על היציאה מהגלות כו'.

*) ראה שורע אהיט סס"ד ס"ג פשט המנהג לישא נשים כנרב שבת ולהעיר, שכמה נישואין אצל נשיאי חנ"ד היו ביום הששי (סה"ש חשיג ע' 155).

דורנו — הרי בודאי ובודאי שצ"ל השמחה באופן ד"כפלים לתושי"י³⁷.

ובפרט כשנמצאים בהתוועדות של שמחה במעמד כו"כ עשיריות מישראל, ואומרים "לחיים" על משקה המשמת, ומברכים איש את רעהו בברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, שע"ז ניתוסף עוד יותר בענין השמחה.

ד. והנה, ענין השמחה (המודגש ביותר בשבת זו) קשור ושייך להגאולה:

שמחה בתכלית השלימות — תהי' בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יבטלו כל הענינים הבלתי-רצויים, ועד כמ"ש³⁸ "ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים", ואדרבה, הענינים הבלתי-רצויים עצמם יהפכו לטוב³⁹, שע"ז יתוסף בענין השמחה ביתר שאת וביתר עוז, בתכלית השלימות, "שמחה עולם על ראשם"⁴⁰.

ואולי י"ל שענין זה מרומז בתיבת "שמחה" — ששרש התיבה היא "שמח"⁴¹, והרי, ג' אותיות אלו הם גם השרש דתיבת "משוד"⁴².

27) ל' הכי — איוב יא, ו.

28) ישע"י לה, י"ד. גא, יא.

29) כפס"ד הרמב"ם בסוף הלכות תעניות: כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד, אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה.

30) ישע"י לה, י"ד. גא, יא.

31) וההוספה דאות היא מורה על ההרחבה (בפרט לגבי אות י"ד — כמבאר בכ"מ בכי"אור שם הוי"ו), ועד להמשכה בגילוי בעוה"ז (בהיא נברא העולם הזה (מנחות כט, ב)) — כי, ענינו של משיח הוא כאופן של י"ד (משיח אותיות שמה י"ד), כנסודה, ונקודה בויכלא (תומי, רעים האהובים), אות היא (ולא מתפרשין), וע"י "שמחה" טועלים הרחבה וגילוי.

32) ובביאור השייכות שביניהם, יש לומר, שתכונת השמחה היא שפורצת כל הגדרים, וזהו גם

אבל אעפ"כ, אין זה מגיע להי-
"שטורעם" ע"ד ביאת המשיח שהתחיל
כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו
הידועה ב"קול קורא" שנדפס בשעתו
(לפני יותר מארבעים שנה) ב"הקריאה
והקדושה"⁴³ — "לאחר לחשובה
לאחר לגאולה"⁴⁴ — "לאחר דייקא,
תיכף ומיד ממש,

ובהדגשה — שאין זה דחיקת הקץ
כלל, כי אם, מפני שכבר הגיע זמנה של
הגאולה, כאמרו כמ"פ שכבר נסתיימה
כל העבודה, ולא נותר אלא, לצחצח
הכפתורים"⁴⁵, ולהמתין לביאת המשיח.

ובפרטיות יותר:

במשך הדורות שלפנינו, כו"כ דורות,
נעשו פעולות מיוחדות כדי להביא את
משיח צדקנו, כולל ובמיוחד — גילוי
תורת החסידות ע"י הבעש"ט⁴⁶, כמ"ש
באגה"ק דהבעש"ט⁴⁷ המענה דמלך
המשיח על שאלתו של הבעש"ט, אימתי
אתי מר" — "כשיפוצו מעינותיך חוצה".

ובפרט לאחרי גילוי תורת חסידות
חב"ד ע"י רבינו הזקן⁴⁸, באופן של הבנה
והשגה בחב"ד שכנפש, "יתפרנסונו"⁴⁹,

ועד"ז י"ל בנוגע ל"דורשין בהלכות
החג" מי"ד באלול (גם) בנוגע לענין
השמחה ד"זמן שמחתנו" (כנ"ל ס"א) —
שהלשון "דרישה" ("דורשין") קשור עם
(דרישת) הגאולה⁵⁰, כדאיתא בגמרא⁵¹
"ציון היא דורש אין לה"⁵², מכלל דבעיא
דרישה, ובנדוד, שה"דורשין" בענין
השמחה הוא (לא רק בנוגע לשמחה
סתם, אלא) בנוגע לשמחת הגאולה,
כולל ובמיוחד — שמבקשים ודורשים
ותובעים שתהי' כבר שלימות השמחה
בגאולה (האמיתית והשלימה)⁵³.

ה. ובהמשך לזה באה הצעה ובקשה
מיוחדת — (להוסיף ענין השמחה כדי
להביא את משיח צדקנו והגאולה הא'
מיתית והשלימה בפועל ממש.

ובהקדמה:

במשך כל הדורות דזמן הגלות ציפו
בניי והתפללו בכל יום ויום לביאת
המשיח, ועאכו"כ צדיקי ונשיאי ישראל
שאצלם היתה התשוקה והגעגועים כו'
לביאת המשיח בתוקף הכי גדול, וכמה
מהם מסרו נפשם לדחוק הקץ⁵⁴ (למרות
האזהרה שלא לדחוק את הקץ⁵⁵), כידוע
בדברי ימי ישראל;

של ישראל להגאולה, עד כדי כך, שצריך להזהירם
שלא ידחוקו את הקץ.

43) סיון-תמוז תשי"א. אלול תשי"ב (נדפסו באג"ק
שלו היה איתמו. איתנה. איתפ. ח"ו איתחמו).

44) להעיר, שעיקר ההכרזה היתה על הגאולה,
ובכמה מקומות ב"קול קורא" נזכר רק "לאחר
לגאולה", וה"לאחר לתשובה" הוא הכנה להגאולה.
ובלשון הרמב"ם (הלי' תשובה פ"ז ה"ה): הבטיחה
תורה שטוף ישראל לעשות תשובה כטוף גלותו ומיד
הו נגאליו.

45) ראה שיחת שמחת תרפ"ט.

46) שיום הולדתו — ביום הרביעי (שבו נתלו
המאורות) ח"י אלול, שמתברך משבת זו.

47) נדפסה בכש"ט כתולתו. ובכ"מ.

48) תסרי' ח"ו כסופו. וראה לקי"ש חב"ד ע' 136
הערה 35. ושי"נ.

37) ש"ל שכל עניני דרישה שייכים וליז — ע"ד
שכל עניני נאולה שייכים וליז, שם גאולה עליה
(פרש"י מגילה י"ז, ב).

38) ר"ה לא, א. ושי"נ.

39) ירמ" ל, יז.

40) ימדגש ביותר ב"ד אלול שחל בשבת —
משבעה דנחמחא (נחמה על הגלות ע"י נכואת
הגאולה), ולא עוד, אלא, שבשבת זו מסטירים שתי
הפטרות (גם ההפטרות דפ' ראה, עני' סוערה,
מכיון ששי"פ ראה חל ברי"ח, שאו מפטירים. השמים
כסא"י), נחמה כפולה, ובמילא, שמחה כפולה.
41) כמו, ר' יוסף דילוריינו. ועוד. וי"א התווה
דלובליו.

42) ראה כתיבות קיא, רע"א ובפרש"י. —
ולהעיר, שהצורך באזהרה זו מדגיש גודל תשוקתם

עניני החסידות (גם הענינים העמוקים כו') בלשונות דאומות העולם, לא רק בלשון אידיש, השפה המדוברת (שבה נאמרו דברי החסידות ע"י הבעש"ט וכו' עד לנשיא דורנו⁵¹), אלא גם בשבעים לשון דאוו"ע⁵².

אמנם, במשך כל הדורות (גם בהח"ל חלחל זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתה עיקר ההדגשה על הפעולה דהפצת המעיינות חוצה, ולא (כל כך) על הבאת המשיח — אף שבכללות ה"י ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת ביאת המשיח, ומזמן לזמן (וכפרט בהתי"ו ועדונית די"ט כסלו, וכי"ב) היו מזכירי רים ומדברים על ענין זה.

משא"כ כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" — ומוסיף והולך ועד עצם היום הזה, ע"פ ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, "מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו"ו" — ההדגשה על הבאת הגאולה, ועד שכל פעולה ד"מעשינו ועבודתינו" (כולל בנוגע להפצת המע-

היינו, לא רק באופן של "טפה" בלבד, ולהעיר, אשר, להיותה "טפה" ד"מעיינות", הרי מטהרת בכל שהיא⁵³.

אלא באופן של הרחבה והתפשטות והפצה (שמי המעיין נעשו בריבוי גדול כל כך עד שנעשה נהר ורחובות הנהר), וכהמשל הידוע⁵⁴ דשחיקת האבן היקרה שבכותר המלך לחלקים קטנים ביותר עד שיוכלו לערבה במים ולשפוך לתוך פיו של בן המלך כדי להציל את חייו.

ומדור לדור הולך וניתוסף בהפצת המעיינות חוצה ע"י רבותינו נשיאינו, ועד לדורנו זה, אשר, ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו התחיל הענין דהפצת המעיינות חוצה באופן שבאין ערוך לגמרי⁵⁵ — להפיץ המעיינות עצמם בכל מקום ומקום, בכל קצוי תבל, עד לחוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, כולל ובמיוחד ע"י תרגום והעתקת⁵⁶

49 רמב"ם ה"ל מקוואות פ"ט ה"ה. ומה שצ"ל מ"ס שכל גופו עולה בהם (ש"ס רפ"ד) — הרי, גם טפה אחת היא כמות מסוימת, ומורכבת מריבוי עצום של חלקים קטנים כו', ולכן, במחשבה עיונית אפשר לצייר שתימשך ותתפשט באופן שתכסה כל גופו (ויש אומרים, שבעקבות התפתחות התעשי"י בשנים האחרונות, יתכן שיה"י זה אפשרי גם בפועל, לא רק במחשבה עיונית).

50 "התמים" ח"ב ע' מט. אג"ק אדמו"ר מהר"י צ"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

51 ולהעיר, ששלב מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ה"י בעת שמחת הנישואין שלו — התייסדות ישיבת תומכי תמימים ביום א' ט"ז אלול (כמוצאי ש"ק זה) בעת. סעודת החופה שלו (סה"ש תשי"א ע' 104). שאו אמר כ"ק אדנ"ע: "כהתחלה זו בשיבה... הנני מדליק את המאורות שמורנו הכעש"ט והרבי"ם הנחילנו, למען תקיים ההבטחה של יפוצו מעינותיך חוצה, להחיש את ביאת המשיח" (סה"ש תשי"ב ע' 133).

52 "העתקה" — גם מלשון העתקה והבדלה, היינו, שנעתק ממקומו ויורד למטה, וכ"ה בנדודי,

שהתרגום כלשונות דאוו"ע ה"ע של ירידה גדולה כו' (ראה מסכת סופרים פ"א ה"ז). ואעפ"כ, ציה כ"ק מו"ח אדמו"ר לתרגום ולהעתיק בלשונות דאוו"ע — כדי שיתוסף בהפצת המעיינות חוצה, ועי"ז — ביאת מלכא משיחא.

53 ראה אגה"ק סכ"ה (קמא, א). וראה קונטרס משיחות ש"פ וישב שנה זו ס"ה.

54 ועד כדי כך, שע"ז יכולים גם אוה"ע להבין כשכלם ענינים בתורת החסידות (לפי ערכם עכ"פ, שה"י, בודאי אין ביכלתם לבוא לדרגת ההבנה והשגה באופן דיוחד נפלא כו' כמו בני"ג), כפי שרואים כמחשש בדורנו זה. ולהעיר, שעוד בהיותו במדינה ההיא הורה פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר לבאר ענינים בתורת החסידות לפרופסור אינז'ינרדי ששאל והתעניין בענינים עמוקים כו'.

55 סיטה יג, ב.

56 תניא רפ"ז.

ואפילו את"ל שיכולים לפעול עוד יותר — הרי לעשות כמצות רצונך"י, רצונו של הקב"ה בשלימות, ה"ז אפשרי רק שם (בביהמ"ק, לעת"ל)! ומה גם ש.איני מבקש כו' אלא לפי כחן"י. ואדרבה: מצד רצונו של הקב"ה בשלימות העבר — דה — ה"ז טעם נוסף לזרז ביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה, שאז, תה"י עבודתם של ישראל. כמצות רצונך, בתכלית השלימות!...

וא"כ, נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיין?!...

ז. ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא — עבודת השמחה הרצו"י בשביל להביא את המשיח:

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה — כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל ש"שמחת לבו"י שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תה"י בביהמ"ק העתידי בגאולה העתידה, ש.אז תה"י השמחה בכח"י איס עצמותו ומהותו בכח"י שמחה עצמית ממש, וממשיך לבאר"י, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

יינות חוצה) חדורה בכוונה — להביא את משיח צדקנו, מתוך ידיעה שזהו תפקידו המיוחד של דורנו זה — להביא את הגאולה.

ו. אמנם, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטורעם" להביא את המשיח — עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...

ואין הסבר על זה:

אמחז"ל "כלו כל הקיצין"י, והכריז נשיא דורנו בקול קורא לאלתר לגאולה, ומה ש.אין הדבר תלוי אלא בתשובה"י — הרי בודאי שכבר עשו תשובה, שכן, ע"י הרהור תשובה אחד נעשה צדיק גמור"י, ואין לך אדם מישראל שלא הרהר כוי"כ הרהורי תשובה.

ועאכו"כ בעמדנו לאחרי ר"ח אלול שבו התחילו לברך איש את רעהו בברכת השנה"י, כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, בנוגע לשנת תשמ"ט, שסימנה "תשמט ירך"י, שהקב"ה משמט כל החובות דבניי (אפילו אם נשארנו חובות ח"ו), ואינו מזכיר מאומה אודותם, הרי בודאי שענין התשובה כבר ישנו.

תהלים דדוד מלכא משיחא — אמרו כבר בשופי הכי גדול: התוועדויות — ערכו לרוב; בהפצת המעיינות — עוס' קים כבר מהבעש"ט, יותר ממשך שבעה דורות, וכבר פעלו בריבוי גדול ועצום.

(57) סנהדרין צו, ב.

(58) קידושין מט, ב (ע"פ גירסת האור זרוע סק"ב).

(59) ראה מטה אפרים ארץ סתקפ"א סיט. וראה קונטרס משניות ש"פ ראה סי"ב.

(60) ל' הכ' — ראה טו, ג. וראה קונטרס הנ"ל הערה 103.

(61) ראה תנ"ח ר"פ יח"י. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ועוד.

(62) תנחומא נשא יא. כמדובר פ"ב, ג.

(63) סה"מ חר"ז ע' רלג. ע' רנב.

(64) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.

(65) ע' רנב ואילך.

ח. אמנם, עפ"י מתעוררת השאלה לאיך גיסא: היתכן שבמשך כל הדור-רות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא לאחרי הכרזת כ"ק מריח אדמ"ר נשיא דורנו, לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה?!

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו לאינו-יהודי... ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה — בפשטות — שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דה-גלות, שכל בניי נמצאים בגלות, ו"שכיני תא בגלותא", הרי מובן, שמצד גודל צער הגלות לא שייך שמחה בטהרתה.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח — לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות — הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש — נותנים כחות מיוחדים⁷⁰ שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור — ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו⁷¹, שאז תהי

ואף שכודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפניו, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש „עבדו את ה' בשמחה“, „עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב“, ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל — מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אופו) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא — על השמחה כשלעצמה, שמחה בטהרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, „פיקודי ה' ישרים משמחי לב“, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) הענינים המכ"י אים את השמחה, אלא השמחה עצמה — והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא — לכאורה, ולא רק לכאור-רה, אלא כ"ה מסקנת הענין⁷² — ע"י הוספה בשמחה, שמחה בטהרתה, שמחה שתומ"י תביא את משיח צדקנו.

66 תהלים ק, כ. וראה זח"ג נ, א. ספר העיקרים מיג פל"ג (הובאו ונתבארו באוה"ת לתהלים (יהל אור) עה"פ). ובכ"מ.

67 תבוא כה, מז. וראה רמב"ם הל' לולב כסופו. שער המצות להאריז"ל בהקדמתו. שליה ס"פ תבוא (שמו, א). תניא פכ"ו. לקו"ת תוריע כ, ג. סידור (עם דא"ת) רפא, ד. המשך תער"ב ח"ג ע' ארסא ואלר. ועוד.

68 תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א וש"ע אדה"ז א"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל, סע"א).

69 להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי הפוסקים סט"ז אות ח, ושי"ג) שלפעמים משתמשים כלשון „לכאורה“ גם בדבר שנשאר למסקנה. וי"ל, שהלשון „לכאורה“ (בכ"ף הדמיון) הוא גם למעליותא. „לכאורה“, להיותו למעלה מאורה.

70 זח"ג ד, ב. טו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.

71 נוסף לכך שמנצלים החוצפא יסניי שכעסקות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.

72 להעיר גם שהתחלת הקול קורא הרביעי דכ"ק מריח אדמ"ר נשיא דורנו (אלול תשי"ב) הוא: „שישי ישמחי בשמחה נאולה“

ג) וקרוב לסיימה של שנת תשמח ותשמח — שהייתה שנת הצלחה⁷⁸, כפי שראו במוחש שמהענינים שעסקו ופעלו במשך השנה היו באופן של הצלחה, והתקוה חזקה שהצלחה זו תימשך עד לסיימה של השנה, בכל הענינים, ועאכ"כ בענינה העיקרי של השנה, תשמח ותשמח — להוסיף בשמחה מיוחדת הנ"ל.

י. ויהי'ר שעבודת השמחה בשביל להביא את המשיח תהי' הפעולה האחד רונה בימי הגלות, ב"כ תצא למלחמה על אויבך" (כמ"ש בריש פרשחנו), כמבואר בלקו"ת⁷⁹ (הפרשה החסידית) ש"מלחמה זו היא מ"ש" מלחמה לה בעמלק מדור דור⁸⁰, וכמ"ש בסוף פרש" תנ"י "תמחה" את זכר עמלק" — הפעולה האחרונה ד"חילי בית דוד" לבטל את חשכת הגלות ולהביא את אור הגאולה ע"י משיח צדקנו.

ולהעיר, שגם הנצחון כמלחמה (כ"כ תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך

בכל העולם שלימות השמחה, שלכן ישנו כבר רגש של שמחה בטרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר — שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובדאי שע"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריות הכי גדולה, לא עיכבו בהרף עין⁸¹.

ואדרבה — ינסו ויוכחו!!

ט. וההתחלה בזה — בזמן המסוגל ביותר לענין השמחה, כנ"ל:

א) בהמשך ליום ועשיק י"ג אלול, יום הנישואין דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שהתחיל וממשיך בה"שטורעם" ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה, כולל ובמיוחד — ע"י ההוספה בשמחה, כמודגש גם בשמו (השני) של בעל השמחה — "יצחק", מלשון שחוק ושמחה, עד לשלימות השמחה, אז ימלא שחוק פינו⁸², שמחת הגאולה,

ב) ביום השיק י"ד אלול, שלושים יום לפני החג, זמן שמחתנו⁸³, ששלימותה — בשמיני-עצרת⁸⁴ ושמחת-תורה, יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך⁸⁵, "לשראל ומלכא בלחודוהי", שמחתם של ישראל בעצמותו ית', מעין ודוגמת שמחת הגאולה.

73) מכילתא ופרשיי בא יב, מא.

74) תהלים קכו, ב.

75) להעיר, ששמע"צ כנגד יוסף (זח"א רת, ב) — שמו (הראשון) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

76) משלי ה, יז.

77) זח"א סד, א"ב. שם רת, ב.

78) להעיר מהשייכות דהצלחה לדורנו זה — שהרי, שמו הראשון של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הוא יוסף, שעליו נאמר (וישב לט, ב) "ויהי איש מצליח" (וראה אוה"ת עה"פ).

79) לה, ג.

80) ס"פ בשלח.

81) וראה תיב"ע עה"פ: לתלמי דריא מדרא דעלמא דין ומדרא דמשיחא ומדרא דעלמא דאתי.

82) דנעץ תחלתו כסופו וסופו בתחלתו (ספר יצירה פ"א מ"ז).

83) "תמחה" דייקא, ע"י העבודה בכח עצמו, נוסף על הפעולה שמצד הקב"ה — אמחה את זכר עמלק, מלחמה לה' בעמלק.

84) כדברי כ"ק אדני"ע בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים בט"ז אלול חר"ג, בעת סעודת החופה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה בארוכה לקרי' ח"ד תשסו, ב ואילך. שה"ש חשיב ס"ע 141 ואילך).

ואין מקרא יוצא מידי פשוטו" — קיום מצות מחיית עמלק בפועל ממש, בהקדמת המצוה דמינוי מלך (לא רק שופטים ושופטים תתן לך"י, אלא גם שום תשים עליך מלך"י), ומיד לאח"כ בנין בית המקדש"י — כמארז"לי, שלש מצוות נצטוו ישראל בכניסתו לארץ, להעמיד להם מלך ולהכרית זרעו של עמלק ולבנות להם בית הבחירה"י, ועד"ו (ואדרבה, בשלימות נעלית יותר) בכניסה לארץ (כפי שקורין תיכף בתפלת מנחה, כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה"י) בגאולה העתידה.

ואז תהי' השמחה בתכלית השלימות — „ביום שמחת לבו", זה בנין בית המקדש שיכנה במהרה בימינו", שלימות השמחה דביהמ"ק דלעתיד (כנ"ל ס"ז), במהרה בימינו ממש.

[בסיום השיחה ניגנו ניגון הקפות להרלו"צ ז"ל, וכ"כ אדמו"ר שליט"א עמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה, יחד עם כל הקהל — בשמחה כדי להביא את המשיח].

ביד"ר" מעורר גילוי השמחה דעצם הנפש, בדוגמת"י שמחת נישואין"י, מכיון שמדת הנצח מורשת בעצם הנפש כר, כמבואר בכ"מ"י, ובפרט שהנצחון הוא באופן ד"חצא למלחמה", שיוצא ממקומו, למקום ד"אויבך", אשר, יציאה זו היא ללא הגבלות, שכן, בשמעו שיש מציאות ד"אויבך" בפנה נדחת בקצוי תבל, יוצא גם לשם כדי לבטל המציאות ד"אויבך"י, עד שלא נשאר בעולם מציאות של אויב ומנגד (ואדרבה — שמתהפך לטוב), שאז, השמחה היא בתכלית השלימות.

(85) ראה המשך שמח תשמח שם ע' רכז: אנו רואין גם במלכים הגדולים כרוממותם והתנשאותם, אשר בעת שמחתו, כמו בשמחת חתונתו או חתונת בנו, או שבא לו בשורה טובה מכיבוש מלחמה וכדומה, שתגדל השמחה בנפשו ביותר.

(86) להעיר מלקרי' פרשתנו לה, ג: והנה איחא נוהר (ראה תקו"ז סוף ת"ג וריש תכ"א) מאן דקטיל לחויא (שנצח המלחמה) היבין לי ברתא דמלכא כ"י, ומסיים (שם לו, ב) וזוהו ולקחתה לך לאשה, דהיינו כענין שנאמר ביום ההוא וגו' תקראי לי איש"י (שלימות הנישואין דלעתיד לבוא).

(87) דרושי חתונה תרפ"ט — סה"מ קונטרסים ח"א לה, סע"א ואילך. המשך כאתי לגני השי"ת — סה"מ השירית ע' 131 ואילך.

(88) ועפ"ז יומתק יותר מ"ש רש"י, במלחמת הרשות הכתוב מדבר" — אף שע"פ פש"מ מסתבר יותר שציווי זה קאי על המלחמה שבאה בסמיכות זמן, כיבוש א"י (ולא מלחמת הרשות שהיתה לאחרי כמה דורות) — כ"י, גם מ"ש. כי חצא למלחמה"י, היינו, שיוצא ממקומו (ארץ ישראל) בשביל לבטל המציאות ד"אויבך", סוכה ש.במלחמת הרשות הכתוב מדבר"י, כלומר, אף שאין ציווי שמכריחו, מ"מ, אינו יכול לסבול שיש בעולם מציאות של אויב ומנגד, ולכן יוצא למלחמה (נתבאר בארוכה בהתוועדות).

(89) שבת סג, א. וש"נ.

(90) ר"פ שופטים.

(91) שם יז, טו.

(92) ודוגמתו בעבודת כא"י מישאל בהכניסה לא"י הפרטית שלו (עשה כאן בחו"ל) ארץ ישראל"י: מינוי מלך — קבלת עול מלכות שמים, מחיית עמלק — ביטול המנגד שרוצה לפעול קרירות בעבודת ה' (אשר קרד"י), ובנין ביהמ"ק — ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

(93) סנהדרין כ, ב. רמב"ם ריש ה' מלכים.